

"TKP'nin Sesi"

16 Mart 80

Pazar

Bu yayınıımızda şunları dinliyeceksiniz:

1. Haftanın olayları (Ö.)
2. Yorum: Sıkıyönetimin altında süreklilik (14.3.80 TKP'den)
3. Yazı: Leninizm ve proletarya enternasyonalizmine bağlılık (Sl.)
4. Yazı: 8 Mart bayrağı grev alanlarında dalgalandı /Z.)
5. Basından: "İslâmiyet ve gerçekler", : "Sol'serüvenciliğin
ulusal sorun çıkmazı" /Savaş Yolu, 29. sayısı)
6. Basından: NATO'nun artan baskısı altında Türkiye (A.)/Horizont/

Spikerler: Öm. / Ben. / Nec.

P A Z A R

LENİNİZM VE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİNE BAĞLILIK

D.D. SBKP, Sovyet emekçileri, bütün ilerici dünya kamuoyule birlikte Türkiye komünistleri, ilerici, yurtsever güçleri V.İ. Leninin 110. doğum yıldönümünü kutlamaya hazırlanıyor. 1980 yılının dünya tarihine, dünya proletaryasının savaş tarihi sayfalarına Lenin yılı olarak geçmesi rasgele değildir. Lenin'in adı, öğretisi ve hiç bir zaman unutulmıyacak eylemleri dünyaca bilinmektedir. Bunlar çağımızın devrimci hareketiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Leninizm, toplumu sosyalizm temelleri üzerinde yeni baştan kurmak için yürütülen sınıf savaşımının büyük deneylerini kapsamakta, çağımızın temel sorunlarını aydınlatmakta, toplumun ileriye doğru gelişme

yollarını ve geleceğini bilimsel temeller üzerine oturtmuş bulunmaktadır. Bu bakımdan Leninin 110.doğum yıldönümünü kutlama, yalnız Sovyetler Birliği halkının değil,tüm ilerici insanlığın ortak davasıdır.

Leninin yücelliği,öğretisinin tükenmez yaşam gücü,onun barış, demokrasi,sosyal ilerleme ve sosyalizm uğrunda savaşılan tüm güçlere ve politik öğütlere bıraktığı büyük teorik hazinedir.

Dün olduğu gibi,bugün de,komünist ve işçi partilerinin,tüm anti-emperyalist güçlerin yarının mutlu dünyası için verdikleri savaş Leninizmin ilkelerine dayatmaktadır. Bu Leninci ilkelerden biri de proletarya enternasyonalizmine bağlılıktır. Lenin,enternasyonalizmin ,her partinin kendi işçi sınıfı,ülke halkı karşısında sorumluluğuyla tüm komünizm davasının geleceği için olan sorumluluğun dialektik birliği olduğunu belirtir. Ve Lenin şöyle

diyor:" Emegın çıkarları çeşitli ülkelerden,çeşitli uluslardan emekçiler arasında tam bir güven,sıkı bir birlik gerektirmektedir. Kapitalistler,burjuvazi,işçilerin savaşımını zayıflatmak,sermayenin egemenliğini güçlendirmek için işçileri bolmeye,uluslararası kin ve düşmanlık yaratmaya çalışmaktadır. Sermaye uluslararası bir güç olmuştur.Sermaye üzerindeki utku ,ancak ~~ulusların~~ işçilerin uluslararası birliğine,uluslararası kardeşliğine dayanılarak kazanılır". Bu Leninci ilkenin güncelliği,dünya sosyalist sisteminin çok yönlü yardımlarına,yaşamın her alanında elde ettiği başarılarla dayanarak,kapitalist ülkeler proletaryasının tekellerin baskı ve sömürü politikasına karşı yürüttüğü savaşta,ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizmin ve uydularının egemenliğine son verme savaşında somut bir biçimde kanıtlanıyor. Bu bakımdan proletarya enternasyonalizminin güncelliğini yitirdiği veya dünyanın çeşitli ülkeleri prole-

terleri arasında dayanışmaya gerek olmadığı görüşleri temelden tutarsızdır. Proletarya enternasyanilzmi dün olduğu gibi bugün de günceldir. Sınıf savaşında utkunun ana ilkelerinden biridir. Lenin gerçek enternasyonalizmin nasıl olması gerektiğini şöyle belirtir: "Enternasyonalizm lafta, tımturaklı sözlerde, dayanışma ilan etmekte, kararlar almada değil, gerçekte ozde olmalıdır".

Lenin kurduğu SBKP'nin, Sovyet devletinin 63 yıldan beri uyguladığı politika bu Leninci ilkeye nasıl somut ve canlı bir biçimde bağlı olduğunun en parlak kanıtıdır. Dünyanın ilk sosyalist devleti S.B.^{cu} ~~den~~ sonra bir ^{diğer} ~~sure~~ ülke sosyalizm yoluna koyulabildiyse, kapitalist ülkeler işçi sınıfı tekellere karşı savaşta kazanımlar elde edebildiyse, ulusal kurtuluş uğrunda savaşan halklar utkuya ulaşabildiyse, ekonomik, politik ve sosyal bakımdan bağımsız bir gelişme yoluna girebildilerse SBKP'nin, Sovyet halkının Leninci proletarya enternas-

yonalizm ilkesine içtenlikle bağlı kalmasına borçludurlar. Lenin'in öncülüğünde BOSD'nin utkuyle sonuçlanmasından sonra kurulan yüce Sovyet devleti, kendi iç güçlüklerine karşın, somurüye ve özgüye karşı ulusal bağımsızlığı uğrunda savaşan halkları her bakımdan destekleme görevi en başa almıştır. Bunu halkımız çok iyi bilmektedir. Ulusal kurtuluş savaşımızın karagün dostu Sovyet Rusya devletidir. Bugün Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da emperyalizme, iç gericiliğe karşı başarılı, özverili bir savaş yürütüyor. Afrikada somürge zincirlerini kıran ülkeler bağımsız bir gelişme yoluna koyuluyor. İrkçı, faşist rejimler yıkılıyor. Bu savaşın dayanağı ve güç kaynağı başta S.B. olmak üzere dünya sosyalist sistemidir ve bu güce gücün proletarya enternasyonalizmine bağlılığıdır. SBKP'nin, Sovyet devletinin bu leninci ilkeye sımsıkı bağlılığını gösteren en taze bir örnek de, Sovyet devletinin kardeş Afganistan halkına devrimci kazanımlarını

iç ve dış gericiliğin ~~kazanımları~~ saldırıları karşısında savunabilmesi için yaptığı enternasyonalist yardımdır. Kardeş Afganistan hükümetinin isteği üzerine S.B. bu halka hiç bir yardımı esirgemeştir, gerçek dostluğunu pratikte kanıtlamıştır. Proletarya enternasyonalizmin en canlı örneğini vermiştir. Afganistan halkını egemenliğinde tutmak, bu ülkeyi S.B.'ne karşı bir atlama tahtası durumuna getirmek için çeşitli provokasyonlara, kışkırtmalara, saldırılara girişen emperyalizmin ve iç gericiliğin S.B.'nin bu enternasyonalist yardımı etrafında yoğun bir yaygara koparmaları da bundan ötürüdür.

TKP, Türkiye komünistleri, proletarya enternasyonalizmini her zaman gözbebeği gibi kurmuşlardır. TKP işçi sınıfının bu güçlü ve denenmiş silahına dün olduğu gibi bugün de bağlıdır ve her zaman bağlı kalacaktır. TKP Genel sekreteri Bilen yoldaşın Berlin Konferansında belirttiği gibi, biz, emperyalizme karşı savaşta bu güçlü silahı elden bırakmayacağız!

8 Martın bayrağı grev alanlarında dalgalandı

Bu yıl ülkemizde 8 Mart, sıkıyönetim koşullarında ~~xx~~ kutlandı. Amerikancı, holdingci, Demirel hükümetinin baskıları altında kutlandı. ve ülkemiz emekçi, demokratik kadın hareketinin biricik yığinsal örgütü İlerici Kadınlar Derneğinin kapalı tutulduğu bir dönemde kutlandı. Ama öylesine kutlandı ki, bağımsızlık, özgürlük, ^{esitlik} barış, iş, ekmek diyen ülkemiz emekçi kadınlarının sesi en kuytu köşelerde yankılandı. Hal-kımızın düşmanları, Amerikancı gerici-faşist güçler İlerici Kadınlar Derneğini kapatmakla, kökleri artık ülkemiz toprağına yayılmış, dal budak salmış ilerici kadın hareketini durduramayacaklarını gördüler. 8 Mart kutlamaları, ilerici kadın hareketinin işçi sınıfı hareketiyle bağlarının kesin kanıtı olmuştur.

Uluslararası ilerici kadın hareketinin birlik, dayanışma ve savaşım günü olan 8 Mart, ülkemizde emekçi kadınların elinde grevden- greve, fabrikadan-fabrikaya kızıl bir bayrak gibi taşınmıştır. İşçi kadının göğsündeki kırmızı karanfil, başındaki beyaz iş çatkısı ~~et~~, yüreğinde devrim ateşi olmuştur. Telra, Profile, Meta, Rastaş, Bufer'de, maden-İş üyesi kadın işçiler, Deva ilaç, Deva kolonya, Evyap, evmaciti Fako, Gripin, Pfizer işyerlerinde kadın ~~kadın~~ işçiler 8 Martı ~~fabri-~~ İstanbul ~~kadın~~ gelenegini yiğitçe sürdürdüler. Eyüp'ten, Fatihden ilerici kadınlar grev yerlerinde, Dinarsu'da, grevci kadın işçilerin yanındaydılar. Nelson-Sümerbank'tan da kadın işçiler koşup geldiler Dinarsu grev yerine. Eşitlik, bağımsızlık, özgürlük türküleri yükseldi grev çadırlarından. İstanbul Bomonti'de aralarında grevci işçilerle ilerici kadınlar omuzomza yürüdüler. "yaşasın 8 Mart", "Haydi grevci işçilerle dayanışmaya" belgileri her yeri çınlattı. Topkapı'da, Beşiktaş pazarında

mek için, çocuklarımızın güvenli geleceği için savaşımızı sizin zorbalığınızla önleyemez, önleyemedi, önleyemeyecek dediler.

Bursa'da ilerici kadınlar, sosyalist, komünist kadınlar 8 Martı, "yaşasın kadın eylem birliği" belgisi altında kutladılar. Grevdeki işçilerle dayanışma belgisini yükselttiler.

Antakya'da, tüm mahallelerinde 8 Mart'ta bildiriler dağıtılıyor. kadınlar, ülkemizin bağımsızlığı için, barış, özgürlük ve eşitlik için savaşa çağrılıyordu.

Antakya'da o gün bir düğün, devrimci türkülerle yapılıyordu.

Ülkemiz emekçi, ilerici kadınları, Niyorklu işçi kızların kanlı iş gömlekleriyle yazdıkları ve Alman işçi ve kadın hareketinin önderlerinden Klara Zetkin'in önerisiyle gerçekleşen 8 Mart'ın savaşçı gelenegini yaşattılar.

"Üs değil süt", "Fantom değil, kreş", "tank değil-iş" dediler. Neden?

Türkiye'de Demirel hükümeti NATO'ya ve ABD'ye saldırganlık ve casusluk üsleri veren yeni kölelik anlaşmaları imzalıyor. Atom harmanına döndürülmüş ülkemize Nötron bombası ve yeni tip Pershing 2 ve Kruyz füzeleri yerleştirme planları yapılıyor. Bu yetmezmiş gibi ilkokul çocuklarından başlayan yeni bir "militarist", "savaş ve silahlanma kışkırtıcısı" eğitim başlatılıyor. Emperyalizmin ve silah tekellerinin çıkarı adına insanlık artan bir savaş tehlikesiyle, yokolma tehlikesiyle burun buruna ge-

tiriliyor.

İşte bu nedenle bu yıl tüm dünya ve ülkemiz emekçi kadınları, 8 Martı herşeyden önce, tırmandırılan silahlanma yarışına, Pershing 2 ve Kruyz füzelerine, soğuk savaş ve gerginlik politikasına karşı dünyamıza politik ve askeri yumuşamayı egemen kılmak için savaşım günü olarak kutlayacaklardır.

Tırmanan silahlanma ve artan savaş tehlikesi, faşist tehlikenin artmasıyla atbaşı gider. Dış politikada savaş kışkırtıcılığı ve saldırganlık iç politikada gericilik ve faşizm ~~ör~~ demektir. Alman anaları, Hitler faşizminin, militarizmin ve militarist eğitimin üzerinde yükseldiğine tanık oldular. Hitler'in militarist ve sözde milliyetçi eğitiminden geçen çocuklarının savaşta geri dönmelerini boşuna beklediler. Türkiye emekçi kadınları bu gerçeği, ~~yavaşarak tanık oluyordur.~~ biliyor.

Kadınlarımız "Dış düşman" gerekçesiyle halkımızın lokmasından kesilerek alınan silahların, ekmek, iş, özgürlük istediği için, kadınıyla, erkeğiyle parababalarının "iç düşman" saydığı emekçi halk üzerinde kullanıldığını görüyorlar. Bunun için emekçi kadınlar, "çocuklarımız canımız, faşizm can düşmanımız" diyerek 8 Martta faşist tehlikeye karşı savaşı daha da yükselttik.

Bu yıl 8 Martta kadınlarımızın savaşım kararlılığı, dertleri ve çileleri kadar yüksekti. Kadınlarımız 8 Martta Demirel'den yanmayan sobalarının, dolmayan tencelerinin, doymayan çocuklarının hesabını soracaklardır. sordular.

(~~Mutfağın değil ama, kadınlarımızın "aşlık paketine" isyan etme hakkı çoktan doğmuştur.~~)

(8 Martta emekçi kadınlarımız, ücretlilerin vergi yükünü arttırmakla kalmayıp çalışan evli kadınlar aleyhine büyük bir haksızlık getiren vergi yasasını hazırlayan Demirel hükümetinden hesap soracaktır. sordular.

(8 Martta emekçi kadınlarımızın "sadece erkeğin çalışarak aile baktığı günler geride kaldı, muhterem eşiniz de çalışsın" diyen Demirel'in Maliye Bakanından iş isteme hakkı doğmuştur.)

8 Martta eş-evlat acısı çeken kadınlarımız, işi, ekmeği için savaşım verenler, zindanlara atılırken, faşist cinayet örgütlerinin neden halâ kapatılmadığını, faşist caniyerin neden yakalanamadığını, yakalananların neden elden geçirildiğinin hesabını soracaklardır. sordular.

Yaşamın 8 Martların savaşkan -devrimci emekçi geleneğini yaşatan ilerici kadınlarımız!

TKP'nin Sesi Radyosu

16.3.80 Er.

Pazar yayınlama için

Türkiye ilerici ve demokratik güçlerinin sesi olan, işçi sınıfının, emekçi yığınlarının istemlerini dile getiren, savaşımını yansıtan " Savaş Yolu" gazetesinin 29. sayısı çıktı. Bu sayıda " Demokrasi için savaş" başlıklı yorum , " Sınıf savaşı eğrisinde devrimci yükseliş", " Leninci yeni toplum kuruculuğu öğretisi ve Afganistan deneyimi" başlıklı yazılar yer alıyor.

"Anti-faşist savaşta 10 sıcak gün" başlıklı yazı, ^{Tariş direnişini} ~~ülkeminiz~~ son derecede canlı ve leninci bir yorumla ele alıyor. Bu yazı, TKP Merkez Komitesi organı Atılım'ın 1 Mart 1980 günlü sayısında çıkan " Yaşasın Tariş direnişimiz" yazısı ve TKP'nin Sesi Radyosunun *15. Nisan 1980* günlü *Yayınında "Tariş direnişini mülklerine* *çitiyor"* başlıklı yorumuyla birlikte tüm komünistler tarafından

okunmalı, incelenmelidir.

' Ayrıca " İslâmiyet ve gerçekler" başlıklı yazı ülkeniz ve bölgemiz için güncel değer taşıyan bir konuya ışık tuttuğu için özel önem taşıyor.

Şimdi D.D. Bu yazıdan bir özet dinleyeceksiniz.

-- İslamiyet ve gerçekler--

D.D. " Savaş Yolu'nun 29. sayısında bir de " Sol" serüvenciliğin ulusal sorun çıkma" başlıklı bir yazı yer alıyor. Bu yazının ilk bölümü şöyle:

Basından:

Tkp. 16.3.80

BR. 15.3.80.A11.

NATO'NUN ARTAN BASKISI ALTINDAKİ TÜRKİYE

S.D. ADC'nin başkenti Berlinde yayımlanan haftalık politika ve ekonomi dergisi "Horizont", bu yılın 11. sayısında "NATO'nun artan baskısı altındaki Türkiye" başlığı altında bir yazı yayınladı. Yazıda özetle şöyle deniyor:

"Türkiye, en sert kışlarından birini yaşıyor. Milyonlarca insan, günde 5 saati aşan elektrik kesintileri, yakacak yetersizliği, kahveden sabuna günlük ihtiyaç maddelerinin mağzalardan kayboluşu gibi binbir zorluklar içinde kıvranıyor.

Elektrik enerjisi yetersizliği, sanayide % 50'ye varan üretim düşüklüğüne yol açıyor. Zaten yüksek düzeydeki % 20'lik işsizlik oranı, birçok işletmelerin enerji ve hammadde yetersizliği yüzünden kapatıl

masıyla, daha da artıyor, işçiler sokağa atılıyor. Şubat ayı ortalarında İzmirdeki sert çatışmaların nedenlerinden biri de, bu gelişmelerdir. ^{bir tekstil} ^{sında} Patron durumundaki devlet, fabrika/çalışanlarına yarısını, 600' üs üstünde emekçiyi işten atmak istemiş, bunun üzerine işçiler tekstil fabrikasını işgal ettiler. Ordu birliklerinin desteğindeki polis, tekstil işçilerinin eylemini silah gücüyle bastırdı. Çıkan çatışmalarda ve İzmirin bazı semtlerine sıçrayan savaşlarda birçok kişi öldürüldü. 183 işçi mahkeme önüne, belki de askeri mahkeme önüne çıkarılacak. Çünkü hükümet, 2 yıl askin bir zamandır, ülkenin önemli illerinde süregelen sıkıyönetim kapsamına İzmir ve Hatayı da aldı. Böylece 67 ilden 20'sinin sıkıyönetim kapsamına girmiş oldu. Aslında sıkıyönetim politik ve dinsel kaynaklı teröre karşı etkin savaş gerekçesiyle getirilmişti. Ama yalnız geçen yıl, resmi verilere göre, 1123 yurttaş, aşırı sağcı ve Maoçu grupların saldırılarına kurban gitti. Mart ayı

başında hükümet polise,göstericilerle çatışmalarda hemen ateş açma yetkisi verdi.

Bu bunalımlı durumda,Ordu komutanları cumhurbaşkanı Korumurke bir memorandum verdi.Bu belgede komutanlar,başbakan Demirelin tutucu büyük burjuva partisi AP ile eski başbakan Ecevit'in sosyal-demokrat eğilimli CHP'sinden,Türkiyeyi bunalımlı durumdan kurtarmak için elden geleni yapmalarını istiyordu.

İllegal koşullarda çalışan TKP'nin,ordu yönetiminin memorandumuyla ilgili olarak belirttiği gibi,"egemen sınıflar demokratik hak ve özgürlükleri yeni zorbalık yasalarıyla,DGM'lerle yoketme"yolunu izliyor. Militarist klik bu dikta yöntemleriyle,geniş demokrasi güçlerinin eylem birliğini ve yığın hareketlerinin devrimci atılımlarını önlemeyi istiyor.Militarist klik,halkın ve gençliğin anti-faşist yığın eylemlerini,anti-komünist yalan ve demagojilerle "anarşi","bölücülük" ve

"ayaklanma denemesi" olarak karalamakla, halka dayattığı baskı önlemlerinin üstüne sis perdesi çekmek istiyor.

Söz konusu memorandumun, Türkiye'deki ABD üsleriyle ilgili yeni bir anlaşmanın parafı edilmesinden bir gün önce devlet başkanına verilmiş miş olması ilginçtir. Bu anlaşmayla Washington, Afganistan ve İran'da yitirdiği konumlarını, Türkiye topraklarında Sovyetler Birliği'ne karşı, oradakilere ek olarak elde etmeyi amaçlıyor. Bu nedenle ABD, Türkiye'ye askersel, parasal ve ekonomik bakımdan desteklemeleri için Batı Avrupalı bağlaşıklarına yoğun baskı yapıyor. Bu konuda başlıca rollerden birini Federal Almanya'nın oynaması öngörülüyor. B. Almanya Maliye Bakanı Ankarada sorunu etrafınca görüştü. Şubat ayı sonunda Ankarada genel kurmay başkanı Kemal Evrenle görüşen NATO Avrupa kuvvetleri komutanı Rogers de, NATO'nun Türkiye'ye silahlanma ve ekonomi alanında yardım konularını ele aldı.

HAFTANIN POLİTİK PANORAMASI

---Türkiye proletaryası savaş alanlarında,grev boylarında.Türkiye proletaryası Tekellerin vurgunlarına,bunalımın yükünü emekçilerin sırtına bindirilmesine karşı emekçilerin yaşam koşullarının savunuyor Türkiye proletaryası yarı askersel zorbalık rejimine karşı demokratik kazanımları ve konumları savunuyor.

Türkiye proletaryası emperyalizmin,NATO nun artan hegemonyasına karşı ulusal bağımsızlık ve egemenliği savunuyor.

Türkiye proletaryası silahlanma yarışına,savaş tehlikesine karşı, dünyada ve bölgemizde barış ve güvenliği savunuyor. *Selam olsun Türkiye proletaryasına!*

müzik

---Düşman saldırıyor.Polisi,jandarması,tankları,ajanları,kiralık kalemleriyle saldırıyor işbirlikçi-tekelci burjuvazi.Tekstil sendika-

sı genel başkanı Ridvan Budak tutuklandı. Maden iş Ankara ikinci
 bölge temsilciliği basıldı, sendika liderleri tutuklandı. Maden iş
 yöneticileri hakkında soruşturma hala sürüyor. İzmir Tarih işletmeleri
 de 1900 işçinin işine son verildi. Yerlerine faşist militanlar doldu-
 rıldı. Tutuklanan tarih işçileri yargılanmak, ağır cezalarla cezalandırılm
 isteniyor. Eskişehir belediyesinde 36 genel iş üyesi işçinin işine
 son verildi. Ankarada Gıda satış mağazalarında Banksen üyesi 80 işçi
 işten atıldı. Maden iş, tekstil sendikalarının, diğer sınıf sendikaları-
 nın yetkilileri Adanada, Seydişehirde olduğu gibi zorla, sahtekarlıkla
 ellerinden alınıyor. Tarih, Anterlikte, Cüboles Lüle Kırımlar
 kooperatifleri, tarlaları sermayenin arpa ile tohumla oynatıyor sınıf
 --- Baskı ve provakasyonlar, tutklamalar işçileri haklı savaşından
 alakoyamıyor. Maden iş sendikası, yiğit metalurji işçileri gene MESS
 patronlarının karşısına dikildi. Haklarımızı söke söke alacağız diyor
 türkiye proletaryasının bu en bilicli kesimini oluşturan işçiler.

Selam olsun grevdeki yiğit Maden iş sendikası^{na}, yiğit metalurji işçilerine.

Tekstil sendikası 28 bin işçisiyle direnişte. Genel başkanlarının tutuklanmasıyla engellenmek istenen bu grev savaşı Tekstil işçilerinin sendikaları çevresinde daha da halkalanmasıyla güçleniyor. Selam olsun grevdeki 28 bin Tekstil işçisine!

Ankara belediyesinde dokuz bin işçi 5 aydır alamadıkları haklarını elde etmek için savaşıyor. Selam sana yiğit temizlik işçisi.

Gaziantep'te bağlı İslahiye belediyesinde işçiler 5 Marttan beri direniyorlar. Selam olsun İslahiye belediye işçilerine!

müzik

---Grev kırıcıları, provakatörler, mafocular, gerici-faşist güçler işçileri sınıf kardeşlerine karşı hiyanete çağırıyorlar. Bu provakasyonun tutumadığı yerde açıktan saldırıya geçiyorlar. Adanada grevdeki

Tekel işçilerine maocu faşistler saldırdı. Terörizm gene sahnede. İşçileri serüvenlere sürüklemek, burjuvaziye işçileri grevlerini kanla bastırmasına bahane yaratmak için terörizm kışkırtmalarına aralıksız sürdürüyor. Ama Türkiye proletaryası bilinçli ve kararlı savaşıyla hem maocuların ihanetini yüzlerine çarpıyor, hem de terörist gruplara gereken yanıtı veriyor. Tarihi yapan gerçek güç proletarya savaş alanlarında her engeli yıkarak iş, ekmek ve özgürlük bayrağını yükseltiyor. TKP, proletaryanın bu savaşını vargücüyle destekliyor. TKP' greve hazırlanan Türk iş ^{ve bağı} ~~Yeni~~ Yol iş Federasyonu üyesi işçilere selam diyor. TKP, işçi sınıfının her çıkışını, her grevini destekliyor. Bu ^{ulusal ve uluslararası alanda} grevlerin başarısı için elinden geleni ^{esirgemiyor} Grevlerle dayanışmayı güçlendirmek için ileri!

Grevleri utkuya
ulaştırma

"SOL" SERÜVENCİLİĞİN ULUSAL SORUN ÇIKMAZI

BUGÜN ülkemizde kiran kırına bir savaş yürütülüyor. Faşist tehli kenin boyutları artıyor. Hergün çok sayıda yurtsever katlediliyor. Dost da düşman da biliyor ki bu savaşın başını TKP çekiyor. Böylesi bir ortamda «İşçinin Sesi» gazetesi, onun etrafındaki küçük-burjuva unsurlar ana he defi TKP'ye saldırı olarak saptayıp, saldırıya kalkıyor. Ülkemizde devrimci güçler arasındaki ilişkilerin geliştiği kimi alanlarda eylem birliklerinin oluştuğu bugünlerde «İşçinin Sesi» grupçuğunun burjuva yöntemlerle, sağdan, soldan devşirme «bilgilerle» «ideolojik savaşım» adı altında TKP'ye karşı saldırıya geçmesi rastlantı olabilir mi?

Bu yazıda anti-TKP serüvenci «İşçinin Sesi» grupçuğunun bütün olumsuzlukları ele alınmayacak. Yalnızca Kürt ulusal sorunuyla ilgili kimi «buluşları» na değinilecek.

«KENDİLİĞİNDEN BİR GELİŞME»

«İşçinin Sesi» grupçuğunun «önderi» R. Yürükoğlu (Kürdistan'da Yürükoğlu'na Berzani'ye denildiği için biz de bundan sonra bu adı kullanacağız). «İşçinin Sesi» nin 107-108'inci sayısında şunu gizlemeden yazıyor: «Yine son haftalarda duyduk ki, İşçinin Sesi, dört ilde çoğaltılıyor. Türkiye'nin dört yerinde çoğaltılıyor. Bu kendiliğinden bir gelişmedir.» Bu itirafıyla Berzani'ye bugün artık iyice aydınlanan bir gerçeği farkında olmasa da ka-bullenmek durumuna düşüyor. Berzani'ye bu «kendiliğinden bir gelişmedir» diyor. Bu noktaya dikkat etmek gerekiyor. Acaba bu «kendiliğinden gelişme»den kimler yararlanmaya çalışıyor? «Kendiliğinden gelişme» yi herkesin kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye çalışabileceğini düşünmüyor mu? Bize göre bütün bunlar «kendiliğinden bir gelişme» değil, bilinçli, gönüllü bir bozgunculuktur. Bunu kanıtlamak için işte birkaç örnek:

«İşçinin Sesi»nin «gönüllü dağıtıcıları»ndan biri, Diyarbakır'da kitapçılık yapan (!) bir lumpendur. Karanlık güçlerle ilişkili olan ve bütün Diyarbakır'lı ilerici tarafından gayet iyi tanınan bu lumpenin dükkanına gelen herkese «bağış» olarak «İşçinin Sesi»ni vermesi, acaba «kendiliğinden bir gelişme» midir?

Başka bir örnek: Lice'de bir İGD üyesi, kendine «İşçinin Sesi»ni veren bir KDP'liye: «Neden bu gazeteyi yaygın bir şekilde dağıtıyorsunuz? Siz İşçinin Sesi'ne mi geçtiniz, yoksa, İşçinin Sesi KDP'li mi oldu?» diye soruyor. KDP'li hiç çekinmeden şu yanıt veriyor: «Sosyal şoven TKP'ye karşı olduğu için dağıtıyoruz». Bu da «kendiliğinden bir gelişme» midir?

Van'da dağıtacak kadar «İşçinin Sesi» olmadığı için aynı antikomünist güçler fotokopileri çekip dağıtıyorlar. Örnekleri çoğaltmak mümkün...

Bugün Kürdistan'da Politika gazetesi okuyanlar bile saldırıya uğruyor, gözaltına alınıyor. Ergani'de üzerlerinde birer adet Savaş Yolu bulunan iki İGD üyesi 1,5 aydır sıkı yönetim zindanlarında yatıyorlar. Ama evinde tomarlarla «İşçinin Sesi» yakalayanlar ancak 2 gün gözaltında (!) tutuluyor. Acaba bu da «kendiliğinden» bir bırakma mıdır?

Berzani'ye yukarıda sözünü ettiğimiz yazısında şöyle diyor: «Kürt komünistlerinin ve devrimci hareketinin tutumu da önemli bir göstergidir. Kürt devrimci hareketi, Kürt komünistleri ilk kez Türkler arasında, Kürt halkının çıkarlarını açıkça, namusluca ona buna yaranmaya çalışmadan koyanı gördü». Berzani'ye bu sözlerini Lice'den «İşçinin Sesi» ne mektup yazan bir «Kürt komünisti»

nin şu cümlesine dayandırıyor: «İlk kez Kürt sorununu doğru, açık ve cesaretle ele alan siz oldunuz.»

Evvvela şunu söyleyelim, Marksizm-Leninizm katkılarında bulunma (!) hastalığına tutulmuş olan Berzani'ye lu ödüne gelene komünist diyor, pâyeler dağıtıyor. Sirtında yumurta küfesi olmayan için bunlar kolaydır. Ama şunu öğrenememiş: «İşçi sınıfından yana olmayan, onun politik örgütüne, gerici, KDP'li'nin barikatlarından saldıranlar burjuvaziden yanadırlar. Bunu kavramaktır ki insanı savaşında doğru saflarda tutar.

Sonra, Berzani'ye mektup yazanın «Kürt komünisti» olduğunu nereden biliyor acaba? Kanımızca, Berzani milliyetçiliğinin ideologlarından olan ve şu anda onunla aynı yerde yaşayan «Baba» İsmet Şerif Vanlı'dan almış olduğu bilgilere (!) dayandırıyor. İşçinin Sesi'nin «Kürt komünistleri» olarak ilan ettiği unsurlar, Kürdistan savaşımını emperyalizme satan, objektif koşullardan yararlanıp, yani Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı ve ayrıcalıklardan yararlanıp Kürt ve Türk halkı arasına kama sokanlardır. Sömürgecilik tezini işçi sınıfının ayrı örgütlenmesi için kılıf olarak kullananlardır. «Türk solu Kürdistan'a sokmayız» diyenlerdir. Kürt devrimci demokrat hareketinin önderlerinden Şivan'ı, Ali Asker'i ve daha nicelerini kahpece katledenlerdir. Halkını yüzüstü bırakıp Amerikan emperyalizminin kucagina kaçan ve orada geberenlerdir. Ey Berzani'ye... Senin «Kürt komünistleri» olarak ilan ettiklerin bunlar mıdır? Bu mudur Kürt halkının çıkarlarını «namuslu» bir şekilde savunmak? Senin komünist olarak ilan ettiğin (İ.S.'ne mektup yazan da dahil olmak üzere) 1979 Martında Lice'de yapılan mitingi engellemek için bütün olanaklarıyla çalıştılar. Köy köy gezerek mitingde kavgı çıkacak deyip köylülerin mitingde katılmasını engellemeye çalıştılar. Köylülere «Bunlar faşizme geçit yok diyorlar, neden komünizme geçit yok demiyorlar» diyenlerdir.

Aslında olup biten açıktır. Berzani'ye «Kürt halkının düşmanı olan azıllı antikomünistlere «Kürt komünistleri» dedikten, küçük-burjuva bozgunculuğu ve TKP düşmanlığıdır. Kürdistan'da da tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştur.

Şunu çok iyi kavramak gerekir. İsmet Şerif Vanlı gibi Kürt halkının düşmanlarından ve onun çömezlerinin mektuplarından Kürt komünistlerini tanımak mümkün değildir. Çok istiyorsanız biz söyleyelim. Kürt komünistleri bugün Kürdistan'da savaş bayrağını şerefle taşıyanlardır. Faşistlerin ve Apocuların kurşunlarına göğüslerini gererek mücadele yürütenlerdir. Kavgı saflarında vurulup, arkadaşlarının kollarında son nefeslerini verirken «Dostlar sağ olsun», «Yaşasın TKP» diyenlerdir. Bugün Kürdistan zindanlarında komünist mırvalarını tertemiz tutanlardır. İşçi sınıfı hareketiyle, Kürt yurtsever hareketinin örülmesi için sabırla, inatla çalışanlardır. Batman'da, Lice'de, Van'da nice ve nitel düzeyiyle o güne kadar görülmemiş mitingler düzenleyenlerdir. TKP'nin kuruluş yıldönümlerini bütün baskılara rağmen yığınsal kutlayanlardır. Türkiye işçi sınıfının saflarında savaşa atılan sayısız Kürt evlatlarıdır. TKP'nin Kürt ulusal sorunu

konusundaki politikasını Kürdistan'da yükseltenlerdir. «İşçinin Sesi» göremese de, görmek istemese de işte Kürt komünistleri bunlardır.

ANA SORUN

«İşçinin Sesi» grupçuğunun «Kürt Sorunu uzmanı» Süleyman Sakalı, Marksizm-Leninizm son derece büyük katkılarda (!) bulunarak Amerika'yı yeniden keşfediyor: «Türkiye Kürdistanı, Türkiye'nin iç sömürgesidir» diyor, «bugün ana sorun sömürge sorunudur» diyor. Bu ana sorunu yakalamış olmak yığırları ve Kürt komünistlerini öylesine yakalamış ki İstanbul'dan R.U. imzasıyla yazan bir «İşçinin Sesi» okuru 117-118'inci sayıda şu noktaya kadar varıyor: «Kürdistanın iç-sömürge olduğunu klasiklerden ve İşçinin Sesi'nden okuyarak öğrenince benim gibi diğer arkadaşların kafalarındaki sorun yanıt buldu». Bir diğer «İşçinin Sesi» okuru ise ortadoğu komünist partileri içinde Kürdistan'ın iç sömürge olduğunu ilk ilan edenin «İşçinin Sesi» olmasından dolayı onları kutluyor (!). Bir yandan kutlamalar, öte yandan yazdıklarının klasik düzeyine çıkartılması (çünkü iç-sömürgeyi hangi klasiklerden okumuşlar pek merak ettik) öyle kolay ulaşılır başarılar değildir. Kürdistan iç-sömürge dedin, ardından da TKP sosyal-şovenler, ulusların kendi yazgılarını kendi belirleme hakkını tanımaz dedin mi akan sular durur, omuzlarındaki yıldızların sayısı bir artar ki sen bile şaşırır kalırsın. Değil mi ki Berzani milliyetçiliğinin «bunlar Kürtlerin devlet olmasını istemiyor», «bunlar Kürtleri kabul etmiyorlar» demagojisine alet oldun. Kürt halkının gerçek kurtuluş yolunu gösteren TKP'ye iftirat kampanyasına katıldın, omuzlarında Berzani milliyetçiliğinin yıldızları parlar parlamasına ama gerçek Kürt komünistlerinin, Kürt devrimci demokrat hareketinin gözünde, sen de Berzani'ye olup çıkıverirsin.

TKP'ye sosyal-şoven saldırısı, ulusların kendi yazgılarını tanıma hakkını kabul etmediği iftirası yeni değildir. Yıllardan beri başta Berzani milliyetçiliği, her soydan milliyetçi akımlar, bu demagojiyi sürdürüyorlar. Herhalde cennet adasına bu görüşler biraz geç ulaşmış. Bu gecikme «İşçinin Sesi» grupçuğunun iç sömürge «tezi» için de geçerlidir. Bugün Kürdistan'da bu görüşü savunan birçok grup var. Ama Kürdistanın iç sömürge olması konusunda anlaşmaları bu grupların birleşmesi ve tek bir hareket halinde kaynaşmasını sağlamıyor. Bu sorunu yükseltmekle Kürt halkının özgürlük hareketine adım atılamıyor, atılamaz. Bugün Kürdistan'da kimse Kürdistan'ın sömürge olup olmadığını artık tartışmıyor. Böylesi anlamsız tartışmalar geride kaldı. İşte bu halkaya sarılmakla «İşçinin Sesi»nin Kürt ulusal sorununu çözümleyiş, onun Türkiye genelinde getirdiği konularda da hangi halkalara sarılmış olduğuyla yakından bağlıdır. Türkiye genelindeki yanlışları, kaçınılmaz olarak Kürt ulusal sorununu ele alış tarzlarına da yansıyor.

Bugün Kürdistan'daki ana sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorlarsa biz söyleyelim. Bugün Kürdistan'da ana sorun ortak savaşım sorunudur. Kürdistan sömürge olsa da olmasa da bu durum iki halkın ortak savaşımına

engel değildir. Hangi milliyetten olursa olsun tüm işçilerin tek bir örgütte, Türkiye işçi sınıfının öncüsü TKP'de birleşmesine engel değildir. Lenin'in yaptıklarını «mıncıklamay» marifet sayan bu grupçuğun, bu konuda Lenin'e başvuramaması, onu kendine kalkan edememesi de oldukça anlamlıdır.

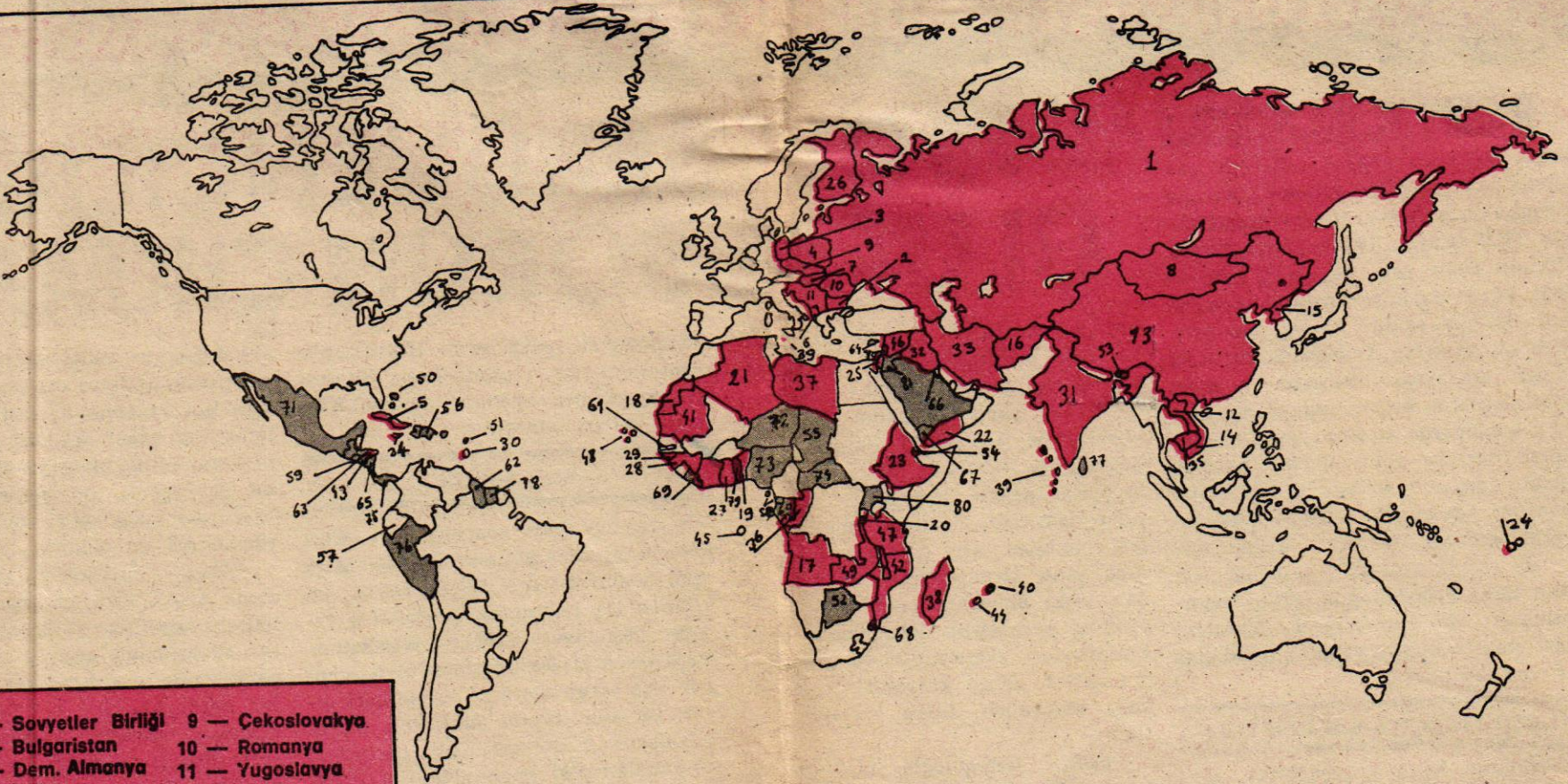
Bugün Kürdistan'da tartışılan ana sorun ortak savaşım sorunudur. Kürt halkını özgürlüğe götürecektir bu ortak savaşımından geçiyor. Faşizme, emperyalizme, şovenizme karşı savaşım işçi sınıfı hareketi ile Kürt devrimci demokrat hareketinin örülmesinden geçiyor. Bugün ana sorun, ortak savaşım da eylem birliğini yaratma, cepheyi kurma sorunudur, tüm milliyetlerden işçileri tek bir örgüt içinde birleştirme sorunudur. Bugün ana sorun Kürdistan da oynanmak istenen oyunlara, tezgahlanmak istenen provokasyonlara ortaklaşa karşı koyma sorunudur. Bugün ana sorun, her türlü gerici, şovenizme, ulusal ezgiye ve ayrıcalıklara karşı savaşım sorunudur.

Sizler Kürdistan'daki savaşımın boyutlarını, ortak savaşımın olanaklarını bilmediğiniz için ağızınıza geleni söylüyorsunuz. Bu konuda Berzani milliyetçiliği size bilgi vermiyorsa bu şaşırıcı değildir. Çünkü Berzani milliyetçiliği, işçi sınıfı hareketinin Kürdistan'daki örgütlenmesinden ölümünden korkar gibi korkuyor. Elbette Kürdistan'da eylem birliği henüz istenen düzeyde sağlanmış değildir, ama teorik de olsa, birlikte olması gereken herkes anlamıştır ki, ortak savaşım olmadan, eylem ve cephe birliği sağlanmadan Kürt halkının özgürlüğüne kavuşması mümkün değildir. İşte bu anlayışlardır ki bugün eylem birlikleri için somut adımlar atılıyor. Zorluklar çoktur, ama işçi sınıfı iyimserliğini koruyor. Bugün lere kolay gelinmedi. Bugünlere ilkeli, doğru bir politika sonucu gelindi. Bugünlere bir yandan Kürt halkı üzerindeki ırkçı-şoven baskıların tümüne kararlı bir şekilde karşı durularak, diğer yandan Kürt halkı üzerindeki anti-komünist, Berzani milliyetçiliğinin ideolojik etkisiyle ödünsüz savaşımı önüne koyan doğru politikayla gelindi. Bu Leninci politikayla öntümüzdeki zorlukları da aşacağız. Varsın Berzani milliyetçiliğiyle anti-TKP konumlarında birleşen «İşçinin Sesi» «ana sorun sömürge sorunudur» desin. Halkımızın dediği gibi it ürür kervan yürür.

ULUSAL SORUNDA LENİNCİ TUTUM

«İşçinin Sesi» nin işçi sınıfımızın politik öncüsüne yaptığı saldırının temelini, «TKP ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkını kabul etmiyor, ulusların eşitliğini istemek, ulusal sorunu kültürel soruna indirgemektir» iftiraları oluşturuyor.

Herşeyden önce bugün Türkiye'de kimin ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkını Leninci anlayışla savunduğunu, kimin bunu aklı sıra Kürtlere yaranmak için kullandığını herkes gayet iyi biliyor. «İşçinin Sesi»nin böylesi bir iftiraya başvurmasının nedeni kendi küçükburjuva milliyetçi anlayışları olsa gerektir. Nitekim «İşçinin Sesi» grupçuğunun TKP'nin Leninci politikasını, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkını nasıl kavradıklarını son derece açık bir şekilde ortaya koyan şu satırları bir okuyalım: «TKP Kürtlerin ayrılmak dahil

1 — Sovyetler Birliği	9 — Çekoslovakya
2 — Bulgaristan	10 — Romanya
3 — Dem. Almanya	11 — Yugoslavya
4 — Polonya	12 — Laos
5 — Küba	13 — Çin
6 — Arnavutluk	14 — Vietnam
7 — Macaristan	15 — Dem. Kore
8 — Moğolistan	

16 — Afganistan	33 — İran
17 — Angola	34 — Jamaika
18 — Batı Sahra	35 — Kamboçya
19 — Benin	36 — Kongo HC
20 — Burundi	37 — Libya
21 — Cezayir	38 — Madagaskar
22 — Dem. Yemen	39 — Malta
23 — Etiyopya	40 — Mauritius
24 — Fiji	41 — Moritanya
25 — Filistin	42 — Mozambik
26 — Finlandiya	43 — Nikaragua
27 — Gana	44 — Reunion
28 — Gine	45 — Sao Tome
29 — Gine-Bissau	46 — Suriye
30 — Grenada	47 — Tanzanya
31 — Hindistan	48 — Yeşil Burun
32 — Irak	49 — Zambiya

50 — Bahama	66 — Kuveyt
51 — Barbados	67 — Kuzey Yemen
52 — Botswana	68 — Lesoto
53 — Butan	69 — Liberya
54 — Cibuti	70 — Lübnan
55 — Çad	71 — Meksika
56 — Dominik	72 — Nijer
57 — Ekvator	73 — Nijerya
58 — Ekvator Ginesi	74 — Orta Afrika
59 — El Salvador	75 — Panama
60 — Gabon	76 — Peru
61 — Gambiya	77 — Sri Lanka
62 — Güyan	78 — Surinam
63 — Honduras	79 — Togo
64 — Kıbrıs	80 — Uganda
65 — Kosta Rika	81 — Ürdün

DÜNYA BÖYLE DÖNÜYOR

BREJNEV yoldaş şunu vurguladı: «Uluslararası durumda Amerikan emperyalizmi tarafından kasıtlı olarak yaratılan gerginlik, sosyalizmin konumlarının sağlamlaşması, ulusal kurtuluş hareketinin büyümesi, yumuşama ve barış uğrunda savaşım veren güçlerin sağlamlaşması karşısında Amerikan emperyalizminin duyduğu endişeyi ortaya koymaktadır.»

Nitekim ABD Başkanı Carter, yumuşamayı kökten baltalamayı amaçlayan ve dünya egemenliğine yeniden soyunan 5 yıllık bir silahlanma programı ve bunun bütçelerini ilân etti. Bu programı, yoğun bir antikomünist ve antisovyetik kampanyanın ardına gizlemeye özen gösterdi. Peki ama neden? Değişen nedir?

İnsanlık 20 yıl ara ile iki dünya savaşı gördü. 2.nci Dünya Savaşı'ndan sonra, sosyalizm bir sistem durumuna geldi. Sosyalist sistem ve gelişen dünya ilerleme güçleri hem emperyalizmi yeni bir dünya savaşı kışkırtmaktan alakoydular hem de onun karşı-devrim ihracını büyük ölçüde önleyecek bir güce eriştiler. ABD emperyalizmi, bu gelişmeyi «Soğuk Savaş» yöntemlerine başvurarak kırmaya çalıştı. Yanısıra bölgesel savaşlara ağırlık verdi. Fakat bu açık haydutluk politikası kısa sürede iflas etti. Dünya devrimci güçlerinin Vietnam'da ABD emperyalizmine karşı kazandıkları utku, bu iflasın simgesi oldu. Yedikleri sert darbeler, emperyalist ülkeleri, yumuşama politikasını kabule zorladı.

'45'lerin, 1960 ve 1980'in dünya haritaları birbirin

den çok farklıdır. 50'li yılların sonunda, dünyanın yaklaşık yarısı, emperyalizmin sömürgesi durumundaydı. 1980'de ise, hemen tümünün bağımsız konumlarda olduğunu görüyoruz. Bu süreç içinde bir çok ülke emperyalizmle bağlarını kopardı, birçoğu sosyalizm yoluna girdi.

Yukarıdaki harita bu gelişmenin günümüzdeki kesitini veriyor. Emperyalizm, pembe renkle gösterilen ülkelerdeki konumlarını büyük ölçüde yitirdi. Bu ülkelerin bir bölümü, bugün, «Sosyalist eğilimli ülkeler» olarak niteleniyor. Gri renkle belirtilen ülkelerde ise, emperyalizm, artık istediği gibi at oynatmıyor. Baskı girişimleri karşısında halk yığınlarından ve buna bağlı olarak kimi ülkeler hükümetlerinden gördüğü tepki, onu çok daha dikkatli davranmaya zorluyor. Fakat emperyalizmin, beyaz renkte bırakılan ülkelerdeki konumlarının da pek sağlam olmadığını belirtmek gerek. U.S. News of Report adlı Amerikan dergisi, bu ülkeleri «Emperyalizmin Kaleleri» olarak niteliyor. Ama ülkemizden de belli oluyor ki, bu «kaleler» çatırıyor. Bunlar, birerikişer yıkılmaya adaydır. Sınıf savaşımı, uluslararası düzeyde, kıran kıranadır. 1980'in başındaki bu tablo, içten içe kaynıyor, devrimin sancısı pek çok ülkeyi sarıyor. Dünyanın çehresi, barıştan ve ilerlemeden yana daha nice değişimlere gebedir. Evet dünya dönüyor. Ama işte dönüş böylesinedir. ABD emperyalizminin, sarıldığı soğuk savaş yöntemleriyle bu haydutluk politikasıyla, dünya ilerleme sürecini durdurması olanaksızdır. Brejnev yoldaş komünistlerin 60'li yıllara iyimser baktıklarını söylüyor.

Sovyet Devleti, ekonomik açıdan çok zor durumda olmasına rağmen, Orta Asya bölgelerine çok büyük yardımlar ulaştırdı. Sadece 1918'de 50 milyon Ruble gönderildi. Makina, uzman, tohum yollandı. Sulama sistemleri onarıldı. Tacikistan ve Kırgızistan'ın dağlık bölgelerinde yollar inşa edildi.

Lenin önderliğinde Komünist Partisi, bu bölgelerde sosyalist toplumun kurulması yolunda her türlü yardımı sağlarken, bu değişikliklerin, müslümanlarınki de dahil, her türlü yerel geleneklere, inançlara ve törelere ihtimam gösterilerek yerine getirilmesine büyük önem verdi.

Lenin, 1918'de yazdığı laiklikle ilgili hükümet kararnamesinde, (madde 13), ibadet edenlerin kendi dini ihtiyaçlarının karşılanması ve özgürce kullanılmasının, Sovyet hükümetinin görevleri arasına koydu. Halen yürürlükte olan bu kararname doğrultusunda birçok müslüman dini dernekleri ve atalarınca inşa edilen camileri özgürce kullanma olanağına kavuştular. Camiler hükümetçe onarıldı ve restore edildi. Çarlık tarafından zorbaca gaspedilmiş olan ve Hz. Muhammed Peygamberi izleyenlerce

özellikle hürmed edilen, yadigarı Halife Osman'ın Kuranı, müslümanlara jade edildi. Eski İslam mimari anıtları onarıldı, camilerdeki namaz alanı yerleri genişletildi.

Bugün Sovyet Müslümanları, tüm Sovyet halklarıyla birlikte, silahlanma yarışına karşı, dünyada barışın korunması için, halkların güvenliği için, ekonominin, bilimin ve kültürün değişik alanlarında var güçleriyle çaba harcıyorlar. Dini bir okula özgürce gitmek olanakları olduğu halde laik bir eğitim yapmayı tercih eden ve doktor, mühendis, bilim adamı vb. olanların en bilinçlileri ise (kadın erkek ileri işçiler, kolhozcu köylüler ve aydınlar) Komünist Partisi saflarına katılıyorlar.

Sovyetler Birliği'nde düzenlenen uluslararası toplantılara katılanlar, Sovyet halkının nasıl yaşadığını biz zat görüyorlar, düşüncelerini ve sorunlarını anlıyorlar ve Sovyet Müslümanlarının barış için, emperyalizme, sömürgecilğe ve ırkçılığa karşı verdikleri savaşımı doğru olarak değerlendiriyorlar. Dahası, Asya ve Afrika'dan bir çok müslüman lider, dünyanın ilk

sosyalist devletinde, dine inanan halkın dinsel ihtiyaçlarını karşılamak ve devletin tüm işlerinde yer almak için sahiboldukları çok büyük olanakları görüyorlar. Bilindiği gibi Haziran 1977'de, SSCB'de, yaklaşık tüm dinlerden, Müslümanlar da dahil 107 ülkeden temsilcilerin katıldığı «Dini liderlerin barış, silahsızlanma ve uluslararası haklara ilişkin» üzerine bir dünya konferansı toplandı. Bu konferanslarda yer alan Nijerya Merkez Camii imamı El Hacı Ali Alulukudi, şunları belirtti:

«Batı propagandası, Sovyetler Birliği'nde Müslümanlara baskı yapıldığını, ülkede ibadet edenlerin hiçbir hakkı olmadığını ısrarla söylüyor. Bazı insanlar bunlara inanıyor. Bu, benim, Sovyetler Birliği'ne ilk gelişim.. Fakat yine de çok şey gördüm ve çok şey anladım. Camileri açıkça işlevlerini görüyor, seçkin din bilginleri var ve hiç kimse onlara baskı yapmıyor.»

El Hacı Ali Alulukudi'nin sözleri böyle. Buna bir de Ecevit Hükümeti zamanında Devlet Bakanlığı yapan Lütfü Doğan'ın, Sovyetler Birliği ile ilgili izlenimlerini eklemek yararlı

olacak. Lütfü Doğan olumlu izlenimlerini aktarırken, müslümanlar üzerinde hiçbir baskı olmadığını belirtiyor, sosyalizmde (Sovyetler Birliği'nde) din ve vicdan özgürlüğünün varlığını onaylıyor, Sovyet Devleti'nin, dinsel kurumlara gereken ihtimamı gösterdiğini kaydediyordu.

Gerçekler apaçık ortada. Ama ülkemizde yaygın bir kültürel gerilik süregidiyor. Bu kapitalist düzenin, burjuvazinin işidir. Milyonlarca insanımız hâlâ okuma-yazma olanağından yoksun. Burjuvazi gerici ideolojisi ni bastırıyor, kasasını dolduruyor. Türkiye emperyalizme bağlı. Güçlü ve geliştirilmiş yalan makineleri, tüm emekçi halkımızın beynini oynuyor. Emperyalizm ve onların işbirlikçileri, Demireller, Koçlar, Sabancılar, Türkeşler, egemenliklerini böyle de sürdürme olanağına sahipler. Bütün bunlara, sadece işçi sınıfı duraksamadan, dimdik karşı koyuyor. Gerçekleri emekçi yığınlara ulaştırıyor. Olanaklar yeterli değil ama az da değildir. Bu olanaklardan iyice yararlanmak, bunları daha iyi değerlendirmek gerek. Gerçekleri yığınlara ulaştırmak onlarla daha sıkı bağlanmak için çabaları daha da artırmak gerek.

İslamiyet ve gerçekler

ABD emperyalizmi ne zaman-
dan beri İslamiyetle ya-
kından ilgilenir. oldu? Bir başka so-
ruyla, Yankee'nin müslümanlarla bu
denli yakından ilgilenmeye başlama-
sının sebebi nedir?

Ve ikinci olarak Sovyetler Birli-
ği'nin, sosyalist ülkelerin din karşı-
sındaki, müslüman halklar karşısın-
daki tutumu nedir? Sovyetler'de ya-
şayan milyonlarca müslümanın duru-
mu nedir?

Bu iki sorunun yanıtı günümüz
de artan bir öneme sahip. Emperya-
list propagandanın saçtığı yalanlar-
ın açığa çıkartılabilmesi yığınların
doğruları kavrayabilmeleri önemli öl-
çüde bu soruların yanıtlarına bağlı
bulunuyor.

Emperyalizmin tutumu

Uzun süre İslamiyetin felsefi ve
tarihsel kaynakları, ahlaksal toplum-
sal ve hukuksal normları emperyaliz-
mi pek ilgilendirmedi. Onlar sömür-
gelerin doğal kaynakları üzerindeki
egemenliklerini kaba kuvvet ve hile
ile güvence altına alıyor, toprakları
fethediyor ve kabileleri, halkları, dev-
letleri birbirine kırdırıyorlardı.

Daha sonraları emperyalistler ve
iç gericilik, İslamiyetin farklı mezhep-
leri arasındaki tartışma ve anlaşmaz-
lıkları yoğun bir biçimde sömürmeye
başladılar. Türkler ile Araplar ara-
sına, Araplar ile İranlılar arasına, İran-
lılar ile Kürtler arasına, Kürtler ile
Beluciler arasına vb. kama sokan em-
peryalistler, aynı zamanda Sünniler
Şii'lerin karşısına, Vahabileri İsmaili-
li'lerin karşısına, Dürzileri Alevilerin
karşısına, hepsini birbirinin karşısı-
na dikmeye başladılar.

Uzun süre boyunca sömürgeciler,
bu tartışmalara ve anlaşmazlıklara
dayanarak İslamiyeti kendi amaçları
doğrutusunda kullandılar. Genel o-
larak feodal ve teokratik çevrelerle
ulusal burjuvazinin sağ kanadı, bu
sömürgecilerle elele verdiler. Onlar
İslamiyeti ve bazı İslami örgütlerin
faaliyetlerini ulusal kurtuluş devrim-
lerine ve toplumsal ilerlemeye karşı
yöneltmeye çalıştılar.

Yakın zamana kadar müslümanla-
rın birlik özlemleri ise esas itibariyle
çeşitli gerici rejimleri, anti-komünist
bir platformda toplamayı amaçlayan
«Panislamik» harekette somutlanı-
yordu. Ne var ki Panislamci hareketin,
doğu halklarının bir çeşit özerk birli-
ği olduğu yolundaki savlar kimseleri
kandıramadı. Bunların gerici özü,
özellikle soğuk savaş yılları boyunca
kendini gösterdi. O zaman ABD'nin
ve İngiltere'nin patronluğu altında bir
İslam ülkeleri, bloku oluşturulmaya ça-
lışıldı. Önce Bağdat Paketi, ardından
CENTO girişimi.

Ne var ki, Yakın ve Orta Doğu'
da bloklar kurma politikasının açık
bir şekilde bozguna uğramasından
sonra bile, yeni sömürgeciler, bir «İs-
lam Paketi» fikrini terketmediler. Bu
paktın bugün farklı bir biçimde al-
tında kurulmak istendiği doğrudur;
önce emperyalist devletler doğrudan
bu pakt içinde yer almayacak, bu
pakt belli bir bölgesel çerçeve ile sınır-
lı kalacak, örneğin Kızıl Deniz Hav-
zası, ya da İran Körfezi bölgesi...

Fakat bu maskeleye, böylesi bağ-
laşıklıkların (ittifaklar) yeni sömür-
geci özünü gizleyebilmekten uzaktır.
Ulusal Kurtuluş hareketini bölmek
için İslamiyetten yararlanmak, halk
devrimlerini boğmak ve ilerici rejim-
leri dinamitlemek; bunlar, yeni sömür-
gecilerin benimsediği «klasik» sömür-
geciliğin bir bozgunculuk yönetimiy-
di ve hâlâ da böyledir.

Yöntemler inceltiliyor

İran'daki antimonarşik devrim-
den ve Afganistan devriminin güç-
lenen kazanımlarından sonra, emper-
yalizmin bu yöndeki tutum ve giri-
şimlerinde gözle görülür bir hızlanma
ve inceltme oldu. Bir başka deyişle,
emperyalizm, artık eski yöntemleriyle
durumu sürdürmeyeceğinin farkına
vardı. ABD Cumhurbaşkanı Danışma-
nı ve Ulusal Güvenlik İşleri sorum-
lusu Bzerjinski, CIA'ya müslüman a-
lemine ve İslamiyete ilişkin detaylı
bir araştırma hazırlattı. CIA memur-
ları, Kuran-ı Kerim'in tefsirlerinin
içine daldılar.

Müslüman halklara karşı daha ince,
yani daha titiz ve daha iyi düşünülmüş
yeni propaganda yöntemleri, 110
bin kişilik vurucu bir ABD ordusunun
Ortadoğu'da üslenmesi girişimiyle bir-
likte sürdürülüyor. Bu hiç unutul-
mamalı... Yani ABD emperyalizmi,
bu stratejik petrol bölgesinde, yitir-
mekte olduğu konumunu dengeleyebil-
mek için çabalyor. Yankee'nin İslam-
yetle yakından ilgilenmesinin altında
işte böyle bir gerçek vardır. Afga-
nistan devriminin yeni kazanımları
ardından bir çok ülkenin TV, radyo ve
gazete haber merkezleri bu nedenle
CIA haber merkezine doğrudan baş-
lanmış. Tüm dünyada şiddetli bir
Sovyetler Birliği ve komünizm aleyh-
tari kampanyaya girilmesinin nede-
ni budur. Pentagon bu nedenle «İslam
Paketi» girişimini sıcak tutuyor. İslam
aleminin liderliğinde gözü olan Suudi
Arabistan'la Camp David anlaşması
sirasında ortaya çıkan uyumsuzluğu
gidermek için çabalyor. Emperyaliz-
min ve işbirlikçilerinin propaganda-
larının önemli bir noktasını, Sovyet-
ler Birliğini İslamiyetin düşmanı gibi
göstermeye ayırmalarının da bu stra-
tejiden bağımsız düşünülemediği
açıktır. Onlar, böylelikle, müslüman
yığınları Sovyetler Birliği ve sosya-
lizm düşmanlığı silahıyla vurup zayıf-
latmak, dinsel hareketlerin antiem-
peryalist, ilerici yanlarını böylelikle
törpülemek, İslamiyeti kendi sömür-
gen emelleri doğrultusunda kullan-
mak amacındadırlar.

İslam Konferansı

Ama Pakistanda toplanan son İs-
lam Konferansı sırasında görüldüğü
gibi, ABD ve bağlaşığı gerici İslam
ülkeleri müslüman dünyasında iste-
dikleri gibi at oynatamıyorlar. Önce,
müslüman Arap halklarına karşı bir
komplo olan Camp David anlaşma-
larına tepkileri engellemek amacıyla
bu İslam konferansını kulanma çaba-
ları, müslüman dünyasındaki ilerici
güçler tarafından suya düşürüldü.
Konferansın, Mısır - İsrail ilişkileri-
nin normalleştirildiği gün olan 26
Ocak'ta yapılması girişimi önlenerek
konferans ertelendi. 26 Ocak'ta bu-
nun yerine, Camp David anlaşmalarına
karşı Arap ülkelerinde yığinsal ey-
lemeler örgütlendi. Sonra, konferansta,
Sovyetler Birliği'ne ve Afganistan hü-
kümetine karşı «somut yaptırım karar-
ları» çıkarma girişimi sonuçsuz bira-
kıldı. Bazı İslam ülkelerinin Konfe-
ransa katılmamalarının yanı sıra,
Moskova Olimpiyatlarının boykot edil-
mesi önerisine 11 ülke, Afganistan
hükümetinin tanınmaması önerisine
ise 13 ülke karşı çıktı. Konferans bu
durumda, her iki öneri üzerine de
İslam ülkelerine «tavsiye» kararları al-
makla yetinmek zorunda kaldı.

Sosyalist Ülkelerin tutumu

Sovyetler Birliği'nin ve diğer sos-
yalist ülkelerin, İslamiyetle, müslüman
insanlarla elde silah savaştığı yolun-

daki emperyalist propagandanın ül-
kemizde de etkisiz kaldığını söylemek,
gerçeklere göz kapatmak olur. Böy-
lesi bir propagandayı sürdüren iç ve
dış gericilik, bununla, geniş dindar
yığınların gerçeği doğru olarak gör-
mesini önlemeyi amaçlıyor. Onların,
müslüman emekçilerle komünistler
arasına kama sokmaya, müslüman e-
mekçi yığınları sınıf savaşımından
koparmaya, böylece emekçileri böl-
meye ve zayıflatmaya çalıştıkları a-
çıktır.

Peki gerçekte durum nedir?
SSCB'nin, sosyalist ülkelerin ve ko-
münistlerin müslümanlara, dinsel in-
ançlı olanlara karşı ilkesel tutumu
nedir?

İlkesel tutum

Öncelikle şunu belirtmek gerek:
Hem devrimi başarmak, hem de bun-
dan çok daha zorlu bir süreç olan
sosyalizmi kurmak, toplumun mutlak
çoğunluğunun çıkarlarıyla ilgilidir.
Hem devrim hem de sosyalizm kuru-
culuğu zenzem suyuyla yıkanmış
«mükemmel» insanlarla değil, gerçek
insanlarla yapılır. Ve bu tarihsel süre-
ce ne kadar çok insan aktif olarak ka-
tılırsa o kadar sağlam ve çabuk ola-
rak gerçekleşir.

İkincisi, komünistler, her ülkede,
toplumun en bilinçli en yurtsever, en
fedakâr ve yiğit insanlarıdır. Halk ev-
latlarıdır. Bu nedenle onlar, başta
partileri olmak üzere, emperyalist
güçlerle ve onların işbirlikçileriyle sa-
vaşım verirken, bu yüce davaya çekil-
mesi gereken dinsel inançlı geniş e-
mekçi yığınların durumlarına karşı
ilgisiz kalmazlar, kalmamışlardır.
Marksist-Leninistler daima şu görüş-
ten yola çıkarlar: Ne denli güçlü olur
sa olsun, hiçbir ideolojik güç, öğreti;
emekçi insan da, mevcut olan maddi
yaşam koşullarını iyileştirme, yaşamsal
haklarını ve çıkarlarını savunma
yönündeki doğal ve yokedilemez iste-
ği bastıramaz. Ekonomik ve politik çı-
karlar için savaşım yığınlar için o
kadar önemlidir ki, eğer çıkarlarıyla
çatışıyorsa dinsel ve benzeri motif-
ler ikinci plana düşerler.

Sınıflı toplumlarda, toplumsal bi-
linçin dinsel biçimi, hem sömürüye
dayanan yapının kendi sakatlığının
bir ifadesi, hem de onun bir protes-
tosudur. Hoşnutsuzluk ile, baskı ve
sömürüden kurtulma isteği, inanan-
larda kendine özgü, yanlış ifade bi-
çimleri bulur. Komünist Partisi ise,
kişinin toplumsal aktifliğinin, onun
sosyalist bilincinin düzeyi ve kültür
ufuklarının genişliği ile doğrudan
bağlı olduğu gerçeğinden hareket eder.
İnanan insanı yüzyılların yanılgısın-
dan ve emperyalizmin maksatlı pro-
pagandasının etkisinden kurtarmak,
işçi sınıfının dünya görüşü etrafın-
da birleştirmek için çalışır. Farklı,
fakat her durumda demokratik, bi-
limsel ve insancıl olan İKna, eğitim ve
öğretim araçlarından yararlanır. Ko-
münistler, inananların kendilerine
karşı değildir, fakat insanların «çok
yönlü gelişmelerini, iç dünyalarının
zenelenmesini önleyen yanlış ve
yanılsatıcı düşüncelerin ve zayıflıkla-
rın giderilmesi için çalışırlar.

Bugün kapitalist ülkeler işçi si-
nıfı, Lenin'in «Bizim için yeryüzün
de cenneti yaratmak, gökyüzündeki
cennetin nasıl olduğu konusunda pro-
leterlerin fikir birliğini sağlamaktan
daha önemlidir» sözünü kılavuz edi-
miyorlar, tekellere ve faşizm tehlike-
sine karşı demokrasiyi ve halkın çı-
karlarını savunmak için dindar yı-
gınlarla işbirliği yapıyorlar. Ortak
eylemlere girişiyorlar. Yani emperya-

lizmin, emekçi yığınları inançları te-
meli üzerinde bölmeye işçi sınıfı
izin vermiyor!

SSCB'de müslümanların durumu

Böylelikle, yukarda sordüğümüz
sorunun yanıtını, bir ölçüde vermiş
oluyoruz. Sovyetler Birliğinde müs-
lumanların durumuna ilişkin şu bil-
gilerle, bu yanıt, daha da pekişecek-
tir:

Müslümanların durumu ÇARLIK
Rusya'sında (yani devrimden önce)
çok kötüydü. Yarı-sömürge esareti al-
tındaydılar ve toplumsal zulme, ulu-
sal zulüm ekleniyordu. Ekonomik sö-
mürü, manevi kölelikle yanyanaydı.
Çarlık memurları halkı birbirine dü-
şürmek, bölmek için dini çekışmeyi
ve nefreti kışkırtıyorlardı. Hatta, ör-
neğin 15. ve 16. yüzyıllarda Tatarla-
rın bir bölümü tehditle, terörle, eko-
nomik baskı ve hile ile Hristiyan
yapılmışlardı. Daha sonra, Çar'ın
«böl ve yönet» taktiğine uygun olarak
Müslüman Tatarlarla Hristiyanlaştı-
rılan Tatarlar arasına nifak tohum-
ları sokulmuş ve halk birbirine düş-
man hale getirilmişti.

Orta Asya'daki durum ise, daha
da beterdi. Çarlık burayı bir «iç sö-
mürge»ye çevirmişti. Buradaki müs-
lumanların hakları ve gelenekleri aşağı-
lanır horlanır ve kendilerine ikinci
sınıf yurttaş muamelesi yapılırdı. Bir-
çok büyük düşünür şair ve mimarlar
yetiştiren Orta Asya halklarının kül-
türleriyle alay edilirdi. Çarın ve zen-
gin sınıfın emrine uygun olarak Çar-
lık memurları, müslüman okulları üze-
rinde sert denetim uygulamaları, ibadet
edenleri izlerlerdi.

Ne varki 25 Ekim 1917'de işçi ve
köylüler iktidarı ele geçirip ilk Sov-
yet Hükümetini kurduktan sonra, Sov-
yet Devletinde yaşayan müslümanlar
üzerindeki dinsel ve ulusal zulme son
verdiler. 3 Aralık 1917'de «Rusya ve
Doğu'nun Tüm Emekçi Müslümanları-
na» kararnamesi yayınlandı. Müslü-
manların dinsel inanç ve gelenekle-
rinin, ulusal ve kültürel kurumları-
nın özgür ve dokunulmaz olduğu a-
çılandı. Böylelikle Hristiyanlık, Müs-
lumanlığa karşı artık üstün olmaya-
caktı.

Dünyanın ilk işçi-köylü hükümeti
(Sovyet Devleti) için ülke içinde ya-
şayan halkların sadece yasal eşitli-
ğini ilan etmek, elbet yeterli değildi.
Yepyeni bir hayat biçimi örgütlenme-
li, tüm halkların, müslümanların kül-
türel, ekonomik ve siyasal gelişme-
sinin koşulları yaratılmalıydı. Düş-
man, bu yoldaki çabaları engelleme-
ye çalıştı. Düşman; emperyalistlerdi
(14 kapitalist ülke). Çardı. Düzeni
yıkılan zengin sınıftı. Bunlar ülkede
iç savaşa yolaçtılar. Yabancı istilacı-
lar ve Rus karşıdevrimcileri, çoğun-
lukla müslümanların yaşadıkları Or-
ta Asya'da ele geçirdikleri bazı böl-
gelerde, Sovyet Hükümeti tarafından
köylülere dağıtılan toprakları geri al-
dılar. Köylülerin sürülerini çaldılar.
Yakıp yıktılar. Halka terör estirdiler.
Rus İmparatorluğunun eski eyaletle-
rindeki müslümanlar, bu istilacılar
dan ve gericilerden kurtulmak için
yardıma ihtiyaç duydular. Sovyet hü-
kümeti ve diğer halklar, müslüman-
ları destekledi. Kızıl Ordu (işçilerden
ve köylülerden kurulan yeni ordu) em-
peryalistlerin ve gericilerin Sovyet ik-
tidarını yıkmaya ve Orta Asya halk-
larını köle yapma planlarını engelle-
di.

İç savaştan ve emperyalist askeri
işgalden (1918-1920) hemen sonra,

CHP sorunu ve sınıf savaşımındaki

diyalektik süreç

CHP'nin politik yaşamımız da hangi akımın partisi olduğu sorunu, bir çok yayın ortamında değişik ve rastgele terimlerle yanıtlanmaya devam ediyor. Bir yandan onu AP, MHP, CGP, DP gibi partilerle aynı kefeye koyan, finans oligarşinin has partisi olarak gören değerlendirmeler hala görülüyor, öte yandan CHP'yi işçi hareketi için de boy veren oportünist bir akımın adıyla «sosyal-demokrat» kavramıyla tanımlama girişimleri sürdürülüyor.

Teorinin bir genelleme, bir soyutlama olduğunu biliyoruz. Somut savaşta, her olgunun son çözümlemede teorik temellerini bulabiliriz. Ama hazır reçete bulunamayan olgular karşısında iki yanlış yöntem uygulaması vardır. Biri «çözumsuz» görünen olayları çözebilmek için pratiği teoriye uygulamaya kalkmaktır. Buna dogmatizm denir. Öbürü, teori ile pratik arasında bir köprü kurma çabası göstermeksiz teoriyi bir yana atıp sorunu dar pratik içinde çözmeye çalışmaktır. Buna da pragmatizm denir. Pragmatikler olayların çözümünü ancak varolan koşullar içinde ararlar. Onlar için «olanak», ancak «mantığın» kabul ettiği şeydir. Ama onların mantığı, diyalektik olmayan sınırlı bir mantıktır.

CHP sorununda da karşılaştığımız gibi, kestirmeden yanıtlar verilmesinin teorik temelleri buna bağlıdır. Oysa gerçek üç boyutludur. Bir düni-geçmiş vardır. Bugünden yarına uzanır. Herşeyin değiştiğini söylemenin anlamı budur. Komünistler hesap adamlarıdır. Bu, nasıl matematik profesörü olmak anlamına gelmiyorsa, belli bir zaman kesitinde kimi olgular üzerinde yanlış düşümeleleri ya da eksiklikleri olmaması anlamına da gelmez. Ama komünistler, savaşlarını top tancı değerlendirmelere, bilimsel olmayan çözümlemelere, öfke ya da kin gibi özel duygulara dayandırmazlar. Onlar Leninci gerçekçilerdir. Bu, onları, nesnelciğe de öznelciğe de düşmekten korur. Devrimci savaşta kolaylığa kaçmak yarar değil, zarar getirir.

CHP'nin Türkiye'nin en eski burjuva partisi olduğu doğrudur. Gerçekten o burjuvazinin çeşitli çevreleriyle sürekli bir bağ içinde gelişmiştir. Tepeden tırnağa burjuvazinin deneyimli güçlerince örgütlenmiştir. Kurulduğu günden bu yana toplumun değişik sınıf ve katmanlarını bağrında taşımış olması, onun bu sınıfsal temelini değiştirmemiştir.

Ama bu durumu, onu burjuvazinin gerici-faşist partileriyle aynı kefeye koyan anlayışlara hak kazandırmaz. Böyle yapılırsa, yaşamı boyunca geçirdiği kimi önemli dönemeçler, parti içindeki sert tartışmalar, kopma ve bölünmeler yok sayılmış olur. Dahası, geçmişteki ve günümüzdeki programları arasındaki fark silinir, kimi dönemlerde bu partiye yığınların

gösterdiği ilgi ve işbirlikçi tekelci sermayenin bu parti üzerindeki «özel» çabaları anlaşılmaz kalır.

Onun için bu partinin kuruluşundan günümüze değin yaşadığı süreci, geçirdiği değişimleri değerlendirmek gerekir. Özellikle 27 Mayıs ve 12 Mart süreçlerinde, görülür ki, bu parti sosyal reformcu öğeler edinmiştir. Bunlar ilkelerine, strateji ve taktiklerine yansımıştır. Özellikle 12 Mart sonrasında edindiği yeni sosyal reformcu öğeleri, yeni programı ve «Ak günle-re» bildirgesini, diğerlerinden ayırt etmek gerek.

CHP'yi, finans oligarşinin has partileriyle aynı sıraya koyanlar, şimdi, «—Ama son tahlilde?» diye itiraz edeceklerdir. Son çözümlemede CHP'nin bir burjuva partisi olması kuşkusuz önemlidir, ama gerçek devrimciler burjuva sıralarındaki her ayrılığı ve farklılığı değerlendirmesini bilmelidirler. Böyle birşeyi oportünistlikle nitelemeye kalkışmak, devrimci savaşımın, hiçbir şey anlamak demektir.

Ama bunun yanısıra yukarıdaki değerlendirme, hele 77'de «Sosyalist Enternasyonal»e üye olmasıyla desteklenebile, CHP'nin «sosyal demokrat» kavramıyla tanımlanmasına da gerekçe olmaz. Neden olmaz? Çünkü sosyal demokrat partileri belirleyen öğeler vardır. CHP kimi sosyal reformcu öğeler edinmiştir ama örneğin kâğıt üzerinde de kalsa sosyalizm hedefini benimsememiştir. Sonra işçi sınıfına dayalı bir niteliğe yükselememiş, böyle bir şeyi amaçlamadığı bile resmen açıklanmıştır. Oysa sosyal demokrat partiler, işçi partileri olarak örgütlenirler, marksist kökenlidirler. Batı ülkelerindeki sosyal demokrat partilerin giderek bu niteliklerini yitirmeleri, işçi sınıfıyla ideolojik bağlarını koparmaları, bu çözümlemeyi haksız kılmaz. Çünkü onlar, bugün bile işçi sınıfına dayalıdır, işçi sınıfı üzerinde etkinliklerini sürdürürler. Ve bu durum, değişik ölçülerde de olsa, onların yönetim kademelerine yansır.

Bu belirleyici özelliklerin CHP'de olduğunu iddia etmek, mümkün müdür? Kuşkusuz değildir. Burada, batı koşullarıyla Türkiye'de CHP'nin izleyegeldiği evrimi belirleyen koşulların farklılığı da gözetilmiştir. Gerçekte tüm sorun, pratiği teoriye uygulamaya kalkmaktan ya da belirttiğimiz gibi olguları dar pratik içinde çözmeye çalışmaktan doğmaktadır. «Madem ki Türkiye'de işçi hareketi vardır o halde mutlaka sosyal demokrat hareket de bir yerlerde olacaktır» biçimindeki düşünce, yanlış olarak CHP ile noktalanmaktadır. Böylelikle burjuva reformculuğu ile sosyal demokrasi arasındaki sınır da bir kalemde silinmektedir.

CHP'yi sosyal demokrat bir parti olarak nitelemek başka onun sosyal demokrat eğilimleri içinde barındırdığını söylemek başkadır. CHP, bugün sosyal demokrat eğilimleri barındırmaktadır. Kaldı ki bu eğilimleri yalnızca CHP içindeki unsurlarla sınırlamak da doğru değildir.

Burada şu noktayı belirtmek yerinde olur: Gelişmiş kapitalist ülkelerden ayrılmı olarak, Türkiye'de işçi hareketi, bir komünist ve bir sosyal demokrat gibi başlıca iki partide örgütlenmiş değildir. İlegal koşullarda olmasına karşın, TKP, işçi sınıfının en bilinçli kesimlerini giderek artan bir ölçüde kendi çatısı altında toplamakta, işçi sınıfının Marksçı-Leninci yığinsal partisi olma konumuna yükselmektedir. Ama, bunun yanısıra, bilimsel sosyalizmi benimsediğini belirten partiler ile sosyalist etiketli başka partiler ve çeşitli küçük burjuva akımlar vardır. Bu karmaşık yapı, kuşkusuz Türkiye'nin nesnel koşullarıyla, sosyo-ekonomik gelişme süreciyle bağlıdır. TKP'nin gözle görülür gelişmesi, bu karmaşık yapıyı netliğe götüren önemli bir işlev görmektedir.

Bu bağlamda, CHP'nin burjuva ideolojisinin işçi sıralarındaki dışavurma biçimlerinden biri olan sosyal demokrat akımın temsilcisi ol-

duğunu söylemek ne denli yanlışsa, sosyal demokrat eğilimlerin CHP dışında da olmadığını söylemek o denli yanlıştır. Sosyal demokrat akımın örgütlü bir yapı kazanamamış olması karşısında bu bölücü işlev, CHP'nin burjuva reformcu politikasıyla yerine getirilmeye çalışılmıştır.

CHP içinde sol ve sağ kanatların bulunmasından kaynaklı, Batı Avrupa sosyal demokrat partileriyle bir bağlantı kurmaya kalkışmak, yanlış sonuçlarda ısrar etmek olur. İşçi sınıfı hareketinin etkisi ve CHP'nin kazandığı sosyal reformcu öğeleri savuhma kaygusu, bu partinin içinde, yığınların istemlerine gerçekten sahip çıkan güçlerin doğmasına da yol açmıştır. Ama CHP'nin burjuva reformcu karakterinin, özellikle 21 aylık hükümeti boyunca uyguladığı politika sonucu daha da netleşmesi, parti içindeki sol kanadın, sağcı yönetim kademeleriyle olan çatışmasını daha üst bir düzeye çıkarmıştır. Bu, bilindiği gibi, özellikle Demirel hükümetinin getirmek istediği baskı yasaları ve ABD'yle imzalanan ikili kölelik anlaşmalarının onaylanması sırasında, parlamentoda, açıkça görülmüştür.

Nitekim, demokrasiye yürekten bağlı bu parlamenterler, emekçi yığınların, tekel dışı ulusal burjuvazinin, orta katmanların çıkarlarını savunmakta, bu süreç içinde işçi sınıfı hareketinden daha da etkilenerek ona yaklaşmaktadırlar. Ama düşünceleri ve eylemleri birlikte değerlendirildiğinde, onların tümünü sol sosyal demokrat olarak nitelemek de olası değildir ve yanlış olur.

CHP'nin parlamenterleri düzeyindeki bu durum, partinin örgütsel yapısında ve CHP'li yığınlarda da kendini açıkça gösteriyor. Burjuva reformcu CHP'nin tepe yöneticilerinin politikasını onaylayan kimi örgüt yöneticileri, anarşiyi onayladıklarını kanıtlayarak kaygularından da olsa, gerici-faşist partilerle ortak bildiriler yayınlarken, kimi il ve ilçe yöneticileri de merkez yönetiminin gericilikle uzlaşma politikasını onayladıklarını açıklıyorlar ve demokratik güçlerle, işçi sınıfı

finin savaş yolundan yürüyen örgütlerle Demirel hükümetine karşı eylem birliğine gidiyorlar. Bu süreç, özellikle burjuva reformcu politikanın iflas etmiş olmasının etkisiyle daha da derinleşerek büyüyor. TKP MK'sinin 6 Ocak 1980 günlü bildirisinde de belirtildiği gibi, «CHP yöneticileri yalıtılıyor.» Burjuva reformculuğunun yığınların belirli kesimleri üzerinde kurduğu etkinin hızla eridiği görülmüyor. Bu doğal süreçtir. Çünkü burjuva reformculuğunun etkisi, yaygınlığının ölçülerine bakılmaksızın, hem tarihsel gelişmesi bakımından hem de emekle sermaye arasındaki çelişkinin keskinliği bakımından köklü değildir. Bu etkinin giderilmesinde, kuşkusuz CHP sol kanadının çıkışlarıyla birlikte, işçi sınıfının öncü gücünün, bilinçli işçilerin çabasının rolü büyüktür. Geniş emekçi yığınların gözleri, bu nedenle şimdi demokrasi güçlerine, işçi sınıfına, TKP'ye çevrilidir.

Türkiye işçi sınıfının öncü gücü, bu somut durumu, süreci içinde ele alıp değerlendiriyor. Bilimsel tutum budur. O'nun ana politikasını UDC olarak saptamış olması bunun sınıfsal ve politik bağlaşıklarının belirlemesini de beraberinde getirmiştir. Buna göre işçi-köylü bağlaşıklığı, UDC'nin sınıfsal bağlaşıklığının temelidir. TKP, TİP, TSİP-CHP sol kanadı ve Kürt devrimci demokratları da UDC'nin politik bağlaşıklarını oluşturuyor. Görüldüğü gibi, TKP, CHP'nin sol kanadı, emperyalizme, faşizme ve tekelilerin egemenliğine karşı ulusal demokratik cepheye güçbirliği politikası izliyor. Ama burjuva reformcu partilerle ileri demokrasi için hele sosyalizm için eylem birliğinden söz edilemez. Bu nedenledir ki, TKP, tüm CHP'yi barış gibi, faşizm tehlikesi gibi, en geniş demokrasi güçlerinin birlikte olabileceği konularda eylem birliğine çekmeye çalışıyor. Bugün Demirel hükümetine, askersel bir faşist diktatörlüğe karşı CHP'nin tavır alması zorunluluğunun altı bu nedenle çiziliyor. Ecevit'in demagogik çıkışlarına yöneltilelen eleştirinin özü budur.

Oysa CHP'yi işçi hareketi içinde boy veren oportünist bir akımın adıyla «sosyal demokrat» kavramıyla nitelemeyi sürdürenler, doğal olarak, tüm CHP'yi, işçi sınıfının eylem birliği perspektifinde değerlendirmek gibi bir yanlışla sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Böylece, CHP'nin evrimleşerek işçi sınıfına dayanacağı, işçi partisi olarak örgütleneceği, bunun yönetim kademeleri ne, program ve tüzüğüne yansıtacağı, ancak böylelikle burjuva reformcu karakterinden çıkarak sosyal demokrat akımın politik örgütü durumuna gelebileceği günleri beklemek gibi bir ham hayal peşinde koşanlar olmalıdır.

İşçi sınıfımız, halkımız işe, bugün, direniyor. Yığinsal direniş seli tüm ülkeyi, boydan boya kaplama eğilimi gösteriyor. TKP'nin yığinsallaşması, çok yönlü güçlenmesi, politik yaşamımızdaki tüm karışıklıkları da dağıtıyor, netleştiriyor.

